

Módní koníček? Hledání předků

Hledání vlastních předků a **tvoreni rodokmenu** láká čím dál víc lidí.

O víkendu se sešli v Brně. Odborníci jim radili, jak a kde úspěšně pátrat.

■ PAVLA KOMÁRKOVÁ

BRNO | Většina jejich vrstevníků ani netuší, co to genealogie je. Sedmadvacetiletá Hana Tomanová z Kuchařovic u Znojma jí ale doslova propadla, hledání předků a sestavování rodokmenu věnuje většinu volného času. Do pátrání po dávno zemřelých příbuzných už zapojila část rodiny, do hledání v archívech i svou tetu. Hledají v dokumentech i na hřbitovech. Aby mohla číst ve

starých knihách, přihlásila se do speciálního kurzu, uplynulý víkend strávila v Moravském zemském archívu v Brně. Kvůli tomu, aby na třetí genealogické konferenci nasbírala rady odborníků i tipy dalších pátračů, kde informace o předcích nalézt nejsnáze.

„Naše rodina bydlí na statku v Kuchařovicích už asi tři sta let a mě začalo zajímat, jak jsme se k němu dostali. Pátrala jsem po předcích, sbírala jsem po rodině rodné listy, přihlásila jsem se i do kurzu na kurent (*novogotické písmo – pozn. red.*), protože číst v archívech jsem neuměla,“ popisuje Hana Tomanová.

„Zatím ale hledám jen dva roky, dostala jsem se někam do roku 1620, ale jen v jedné linii. I když jsem už dohledala asi tři sta lidí, jsem vlastně pořád na začátku,“ vysvětluje mladá žena.

Podobných pátračů jsou v poslední době desítky nebo spíš stovky. A nejen díky televiznímu seriálu Tajemství

rodu, v němž po svých předcích pátraly slavné osobnosti. Odborníci na genealogii každému, kdo by rád historii svého rodu odhalil, radí jedině: na nic nečekat.

„Začít by každý měl doma a hned. Neodkládat to. Vypytávat se rodičů, prarodičů, zeptat se babičky, co ona si pamatuje o své babičce.

„Začít by každý měl doma a hned. Neodkládat to. Vypytávat se rodičů, prarodičů, zeptat se babičky, co ona si pamatuje o své babičce. Doma můžete sehnat informace až o čtyřech generacích, načerpat střípky a zajímavosti, které je při-

blíží i jako lidi. Dobré je nechat je jejich vzpomínky napsat nebo si psát deník,“ radí brněnský genealog Gád Vojkůvka.

„Důležité je také důkladně popisovat fotky, jinak se z nich stanou nic neříkající amatérské obrázky. Fotografická kniha může být do budoucna cenným pramenem pro vaše potomky. Dalším pramenem pro kroniku rodu a rodokmen mohou být rodinná setkání,“ dodává.

Žijící příbuzné jako první zpovídala i Hana Tomanová. Teď se snaží spolu se svou tetou zjistit víc o těch, kteří už mluvit nemohou. Za sebou už mají první úspěchy i překvapivá odhalení. „Zjistily jsme třeba, že můj prapradědeček žil a pracoval na hranicích s Rakouskem v Horním Břečkově, vyráběl tam cihly, které se používaly ve Znojmě, kde se tehdy stavěly obrovské vily, bylo to takové VIP místo pro důchodce z Vídně,“ popisuje padesátiletá Ivana.

POKRAČOVÁNÍ NA STRANĚ 4

Módní koníček? Hledání předků

DOKONČENÍ ZE STRANY 3

Ze starých záznamů už padesátiletá Ivana (*příjmení si nepřála zveřejnit*) zjistila i to, že prapradědeček nakonec zemřel v první světové válce, kde a proč, to ale zatím netuší. Dlouho jej nepřežila ani jeho žena. Archivy ale odhalily zajímavost, o které rodina neměla tušení – že pradědeček měl i bratra. Oba sirotky si pak osvojil hostinský ze Žerotíc, který potřeboval pomocníky, pradědečkův bratr ale utekl. Kam, to však zatím ženy nezjistily. Marně zatím ověřují i to, zda má rodina německý původ.

„Neteř vlastně už na začátku chtěla vědět, jestli máme německé kořeny, kvůli možnosti požádat si o občanství. Ona pátrá po linii statku, já po německé linii. Ta větev pradědečkova bratra se nám ztratila, tady na konferenci jsem se ale dozvěděla nové tipy, kde pátrat, vím, kde hledat, kam mě to kde pustí, mám lepší představu i o tom, jak to bude těžké,“ popisuje nadšeně Ivana.

Na genealogickou konferenci spolu s ní dorazila necelá stovka účastníků, další jsou ve spojení s organizátory a čekají alespoň na zaslání materiálů a sborníku. „Jeden z účastníků za námi na kon-

Hana Tomanová s tetou Ivanou pátrají po svých předcích. Přihlásily se kvůli tomu i na genealogickou konferenci, chtějí nabrat tipy na nové způsoby pátrání.

FOTO | ANNA PECKOVÁ

ferenci, když byla v Uherském Hradišti, přijel až z Ostravy rovnou po noční směně, dal tomu v ten den všechno a stále je

s námi v kontaktu. Měli jsme tu i jeden manželský pár, který přijel za jednou z přednášejících, která se ale musela

omluvit a poslala místo sebe kolegu. Tak jsme se s nimi dali do řeči a zjistili jsme, že se do jejich rodiny přivdala moje sestřenice a že paní je příbuzná od dalšího z kolegů,“ líčí jedna z organizátorek Kateřina Kamarádová. I ona už pět let pátrá po osudech svých předků, genealogii propadla také její dcera.

„Bohužel babičky ani dědečka jsem se nestihla na nic zeptat, když ještě žili, teď to musím zjišťovat sama. Oni mi přitom mohli říct nejen to, co dělali, ale i jací naši předci byli,“ lituje. Překvapivá zjištění přitom už odhalila – zatímco si celá rodina myslela, že měla jen dvě sestry, Kateřina Kamarádová už ví o všech jejích dvanácti sourozencích.

„Všichni kluci a jedna holčička ale do roku věku zemřeli,“ odhaluje krutou realitu. Záznamy zatím dohledala asi sedm generací zpět, teď věří, že se brzy dostane dál než do roku 1750.

Pátrání po předcích je podle Vojkůvky formou boje proti odcizení v dnešní uspěchané době. „Lidé se chtějí propojit se svými předky a vrátit se ke kořenům. V minulosti se dají najít odpovědi na řadu otázek současnosti a také získat úctu k tomu, co naši předkové udělali,“ vysvětluje odborník.